

Részeid

Az arcod mindig másként
teremti meg a láthatást.
Jobbra mozog, balra mozog
és egy helyben itt: maradhatnál
végül.

Valamit őszintén kérdezni
akartam, mielőtt
kattintottam fényképezőn
a gombot – árnyékot
vetettél, aztán megvontad csak
egyre keskenyebb vállaid.

Feltápaszkodni, a gravitáció
állhatatos volta ellenére:
hasadig húztad a térdemet.
Nem tudtam letapogatni, mit is
változtat rajtad olyanféle akár
én vagyok, egy viccet persze
a cilinderből hirtelen kellett
volna: görcsoldónak aztán, de inakba
szállt bátorsággal, fájdalommal
mozgásra gondolni sem bírtam.

Mennyire féltem, hogy kudarcra
ítélhet egyetlen lopva vett
pillantás, levegő, amit ágyékkodba
fúrtam: ezt a gyöngeséget.

A balesettel magyarázkodhatnék –
amikor infúzióra kötöttek,
kimostak, és az ágy szélére
kettőnk közé képzeltem
ugyanazon a hangon: most
majd működni fog, működni
csak az, amit, egykettőre: *biányzol* –
mások talán végig mondanak.
Szégyen, hogy üvegen át kellett

nézned, hogy beálltál a sorba
te is, hogy ne később kelljen
vállalnod felelősséget.

Aztán egész éjszaka csak
a szalagfüggönyt tartotta
tekintetem, hiába.
Mégis kik lakhatták
előttünk ezt a vidéket,
hogy elmenőben még
rám csuktak ajtót,
ablakot, a hold keskeny
sávot vont köré.
Én kintről hizlaltam föl
két otthontalan évszakot,
nem tellett többre,
nagyobb, ólomfelhők
vonultak át az égen, így
vártam, mintha ravatalon
sokadik virrasztásra: aki
felejtésig meg sem érkezett.

Terápia-noteszok – Angyalföld még messze van

XXI

Szerettem volna csak annyit
mondani: jobb leszek. Minden
körültekintést körültekintés követ, és marad
kavics arra is, hogy tóba dobjuk, ha kell, gyűjtsed
a kertvégi kis sírhalomra, tisztelgés gyanánt
az ismeretlen bácsinak, kit évekig látogatott
életünkön tulajdonképpen keresztül
özvegy angyala. (Apró köveket hozott.)
Aztán egy teára is behívtuk, olyan szép volt
a gyásztól, fénylett az arca, de meghűlt
egyszer, és ő sem jött többé, hogy nekünk így
valamivel könnyebb legyen. (Mégis csalódnia kellett.)
Most gazzal benőtte különös udvar: Verpeléti utca 6.
Itt, aki kalapját emeli, még elidőzik, számokat ír egy
kis papírra: méghozzá prímeket. De már nem emlékszik –
hogyan is változnak évszakok: talán mintha fordítva.
Egy cetlit a másik postaládában hagyott.